

красно и благовошно, пакъ не е достойно за такъжъ-зи жертвж. Има нѣща на свѣта, за които чловѣкъ може праведно да умре. Да спасешъ живота на нѣкой чловѣкъ, да упазишь чистжъ съвѣсть-тжъ си, да засвидѣтелствувашь за Христа Господа; тѣзи нѣща сжъ достойны да умре чловѣкъ за тѣхъ; и който умре за тѣхъ, е истиненъ юнакъ. Но да туря чловѣкъ животъ-тъ си въ опасность за едно цвѣте е лудость и безуміе. Кажи ми, молижъ тя, умно ли е за приврѣменно обогатяваніе да туря чловѣкъ въ опасность душжъ-тжъ си; или за кратковрѣменны наслажденія да прѣзира вѣчны-тъ радости на Небе-то? Не щѣхмы ли да наречемъ безуменъ онзи чловѣкъ, който прѣнебрегава най-скжпоцѣнны-тъ си съкровища? И онзи който небрежи за душжъ-тжъ си, и който даже не помышлява да ся приготви за смърть-тжъ, достоенъ ли е да ся нарече чловѣкъ?

Ахъ, чловѣци често продаватъ души-тъ си много евтино! Тѣ не исатъ да мислятъ много върху важный-тъ въпросъ: *“Какво ще даде чловѣкъ въ размѣнжъ за душжъ тжъ си?”* Ако тя, обаче, веднѣжъ ся изгуби, съ какво може да ся искупи? Нѣма средства за възвръщаніе на загубжъ-тжъ.

Цвѣтя-та, за които говорихмы, растжтъ по край-тъ на едно безднно езеро. Чловѣци-тъ, съ чрѣзмѣрны-тъ си покушенія да събиратъ тѣзи цвѣтя, не само турятъ въ опасность душжъ-тжъ си, но излагатъ іжъ на вѣчно погубленіе. *Смърть, вѣчна смърть* е къмъ които тѣ припкатъ.